

Péntek Borbála

Képeslap

Üdvözlét a muffinok földjéről! Csak ritkán süt a nap és sokat esik az eső, gyakran zuhog is, ám az itt élő emberek nem bánják. Tudják, hogy ez az éghajlat tesz jót a muffin földeknek, ezért ők is inkább élvezik: sápadt, fehér bőrüket feltárva, alig-ruhában sétálnak át a városon.

A muffin ültetvények vidéken vannak. Gyönyörű, keresztény fiúk ápolják a gyepet, gondozzák az apró cserjéket.

- Muffin?- kérdi Nagyapa, miközben mankójára támaszkodva arra botorkál. – Én csak muffról hallottam!- mondja huncut, sunyi mosollyal. A keresztény fiúk szelíden elvezetik őt.

A cserjékben először alig látható valami. Később, ha jól figyelsz, már előbújik a finom kis receptpapír csöpp erezete, ami majd a muffin tányérját képezi. Azután, mintha csak a sütőben lenne, elkezd duzzadni az apró tésztakezdemény, mely először csak kitölti a papírt, majd túl is nő rajta, olyan lesz, mint egy kis tortácska, ami felül szélesebb, mint alul.

A szép keresztény fiúk ekkor szüretelik le az érett muffinokat. Nagy kosarakba rakják őket és átviszik a konyhába, ahol mindenféle töltelékkel ízesítik őket: csoki, áfonya, mustár, töpörtyű, nikotin, curry és sonka- mindegy, mit kívánsz, az ízek kínálata kimeríthetetlen.

A keresztény fiúk sosem fáradnak el. Mindegyikük valami átszellemült, sápadt fénnel ragyog, mint azok, akik tudják, mi célból vannak a földön, és bizton hiszik a túlvilágon rejlő végső jutalmat.

Egyszer majd, ha megunom az esőt, ha nem imádom már a csodaszép keresztény fiúkat és megutálom a muffint, elindulok én is.

Talán megkeresem Nagyapát.

Az első

Percek óta állt az aluljáróban. Nézte a koszos földet, a csempéket a falon, a cipőjét, majd megint a földet. Az emberek tömegesen nyomultak át a kijáraton, ha megérkezett a szerelvény. Elsuhantak mellette.

Akkor meglátta őt. Csinos, középkorú nő volt. Festett vörös haja kontyban összetekerve simult a tarkójára. Kabátja tevebarna. Tevebarna – ezt a szót úgy hallotta valahol, valamikor régen. Úgy tűnt, ő is vár valakire: testsúlyát fél lábára helyezte és cigarettára gyújtott.

- Hogyan szólítsam meg? – gondolkodott. – Mit mondjak neki? Mi legyen az első mondat?

A körmeire nézett. Elég tiszták vajon? A haját hátrasimította. Talán meg kellett volna mosnia?

A kabátjáról – nem is kabát volt, inkább felöltő – nem sok jót lehetett mondani. Régi darab volt, úgy kapta valakitől. Vagy örökölte, már nem is emlékezett.

- A rutin. – mondta tegnap valaki. – Az számít. Meg, az, hogyan adod elő magad. Mindenkinek megvan a saját stílusa. Azt kell megtalálni.

Jobb zsebében szórólapot gyűrögetett, nagyon ideges volt. Talán még remegett is.

- Mégsem állhatok itt egész nap. – mondta magának elszántan. – Mit veszíthetek? Megszólítom és kész!

Az őket elválasztó távolság öt lépés volt. Pontosan. Kiszámította. Ebből három sikerült határozottra, az utolsó kettő már bizonytalan volt és félénk.

Odaért a nőhöz. Az ránézett és ő megszólította:

- Hajléktalan vagyok. Nem tudna segíteni egy pár forinttal?